

Anonimizētā versija

Tulkojums

C-163/21 – 1

Lieta C-163/21

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu

Iesniegšanas datums:

2021. gada 11. marts

Iesniedzējtiesa:

Juzgado Mercantil 7 de Barcelona (Spānija)

Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:

2020. gada 21. februāris

Prasītāji:

AD un citi

Atbildētāji:

PACCAR Inc

DAF TRUCKS NV

DAF Trucks Deutschland GmbH

Juzgado Mercantil 7 de Barcelona [Barselonas Komerctiesa Nr. 7]

[..]

[..] [Tiesas, tiesvedības un pušu identificēšana]

NOLĒMUMS

(LŪGUMS SNIEGT PREJUDICIĀLU NOLĒMUMU)

Barselonā, divtūkstoš divdesmitā gada 21. februārī.

[..] [Tiesneša un tiesvedības identifikācija] Atbilstoši Līguma par Eiropas Savienību (turpmāk tekstā – “LES”) 19. panta 3. punkta b) apakšpunktam, Līguma

par Eiropas Savienības darbību (turpmāk tekstā – “LESD”) 267. pantam un *Ley Orgánica del Poder Judicial* (Konstitutīvais likums 6/85 par tiesu varu; turpmāk tekstā – “LOPJ”) 4.bis pantam ir nepieciešams, lai Eiropas Savienībasdes Tiesa interpretētu Eiropas Parlamenta un Padomes 2014. gada 26. novembra Direktīvas 2014/104/ES 5. panta 1. punktu, par ko tiek uzdots šis prejudiciālais jautājums. [oriģ. 2. lpp.]

FAKTISKO APSTĀKĻU IZKLĀSTS

Strīda priekšmets. Pušu nostāja

- 1 2019. gada 25. martā AD un citu 44 prasītāju – kā tādu kravas automobiļu pircēju, kas ietilpstot Eiropas Komisijas 2016. gada 17. jūlija lēmuma piemērošanas jomā – procesuālais pārstāvis lūdza piekļuvi uzņēmumu *PACCAR Inc*; *DAF Trucks N.V* un *DAF Trucks Deutschland GmbH* rīcībā esošo pierādījumu avotiem, pamatojoties uz 283.bis pantu *Ley de Enjuiciamiento Civil* (Spānijas Civilprocesa likums; turpmāk tekstā – “LEC”), kas ir valsts tiesību norma, ar kuru valsts tiesībās tika transponēta EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES 2014. gada 26. novembra DIREKTĪVA 2014/104/ES par atsevišķiem noteikumiem, kuri valstu tiesībās reglamentē zaudējumu atlīdzināšanas prasības par dalībvalstu un Eiropas Savienības konkurences tiesību pārkāpumiem, 5. līdz 8. pants par pierādījumu izprasīšanu.
- 2 Konkrēti lūgums ir par piekļuvi šādiem pierādījumiem:

1) SARAŽOTO MODEĻU SARAKSTS

Modeļu, ko *DAF* saražojis laikposmā no 1990. gada 1. janvāra līdz 2018. gada 30. jūnijam, klasificēti pa gadiem un atbilstoši šādiem raksturlielumiem, kurus Spānijā parasti izmanto oficiālas iestādes, lai klasificētu transportlīdzekļus un sniegtu valsts statistikas datus, saraksts:

Vidējas noslodzes kravas automobiļi: kuru svars ir no 5,9 līdz 13,9 tonnām

Vidēji lielas noslodzes kravas automobiļi, kuru svars ir no 14 līdz 18 tonnām, ar dzinējiem ar šādu

jaudu:

no 170 ZS līdz 230 ZS,

no 231 ZS līdz 300 ZS.

Lielas noslodzes kravas automobiļi, kas sver vairāk nekā 18 tonnas, ar dzinējiem ar šādu

jaudu:

no 200 ZS līdz 300 ZS,
no 301 ZS līdz 360 ZS,
no 361 ZS līdz 420 ZS,
no 421 ZS līdz 500 ZS,
no 501 ZS līdz 700 ZS,
vairāk nekā 700 ZS.

Traktori ar dzinējiem ar šādu jaudu:

no 200 ZS līdz 300 ZS,
no 301 ZS līdz 360 ZS,
no 361 ZS līdz 450 ZS,
no 451 ZS līdz 500 ZS,
no 501 ZS līdz 600 ZS,
vairāk nekā 700 ZS.

Būvdarbiem paredzēti vai speciālie transportlīdzekļi, ar atšķirīgiem piedziņas
tipiem: 4x2, 4x4, 6x4, 6x6, 8x4, 8x6, 8x8, 10x4. **[oriģ. 3. lpp.]**

Nav nepieciešams uzskaitīt kabīnes variantus (autovilcēju gadījumā) vai virsbūves
variantus (automobiļu bez piekabēm gadījumā). Šajā sarakstā iekļauto modeļu
nosaukumam ir jābūt komercnosaukumam, ko izmanto cenrāžos un informācijas
bukletos sabiedrībai un lietotājiem, nevis iekšējiem projektu nosaukumiem, ko
ražotāji parasti izmanto, lai tādējādi būtu iespējams identificēt modeļa vai modeļa
tipa kontinuitāti.

2) RŪPNĪCAS TRANSFERTCENAS (jeb BRUTO CENAS)

Rūpnīcas transfertcenas (saprotot, ka tā apzīmē arī bruto cenas) vai
mātesuzņēmuma vai starpniekuzņēmuma (ja tāds ir) transfertcenas par katru no
iepriekš 1. punktā uzskaitītajiem modeļiem, par kuru izdots rēķins Spānijas
importētājam, koncesionāram vai filiālei, kas to galīgi nodod lietotājam vai
galapatērētājam.

3) *DELIVERY COST* “*Total Delivery Cost*” par katru iepriekš minētajā
sarakstā iekļauto modeli.

Tas ir ikdienišķs dokuments (tostarp ar šo nosaukumu angļu valodā), ko aizpilda
visi transportlīdzekļu (gan smago kravas, gan vieglo pasažieru (M₁ kategorijas)

automobiļu, gan komerciālo transportlīdzekļu) ražotāji un kurā sīki apraksta visas izmaksas, kas radušās katrā projektēšanas un ražošanas posmā, ieskaitot iepriekšējās izpētes, pamata un detalizētās inženierijas un validācijas testu posmus

Kā piemērs norādāmajam informācijas minimumam ir šī tabula:

Funkcijas	Kravas automobilis A	Kravas automobilis B
Izstrādājuma projektēšana	6700 €	7300 €...
Konkurences iepriekšēja analīze	600 €	900 €...
Projekta digitālā attīstīšana	7000 €	5800 €...
Projekta fiziskā attīstīšana (Prototipi)	8000 €	7100 €...
Attīstīšanas personāls	3000 €	4200 €...
Fiziskās validācijas	12 000 €	13 500 €...
Ārpakalpojumi	4000 €	4100 €...
Materiālu izmaksas	28 000 €	29 200 €...
Ražošanas izmaksas (montāžas līnija)	600 €	640 €...
Loģistika	1500 €	1500 €...
Nodokļi un nodevas	3000 €	3100 €...
Piegāde klientam	400 €	400 €...
Kopējās izmaksas	74 800 €	77 740 €...

3 Prasītāju prasība ir pamatota uz šādiem argumentiem, kas izklāstīti kopsavilkuma veidā:

a) Ar 2016. gada 19. jūlija Lēmumu lietā AT.39824-Kravas automobiļi (“Lēmums”) Eiropas Komisija (“Komisija”) noteica sodu par konkurences tiesību pārkāpumu, ko izdarījuši Eiropas galvenie vidējas un lielas noslodzes kravas automobiļu [orig. 4. lpp.] ražotāji un kas notika laikposmā 1997. gada 17. janvāra līdz 2011. gada 18. janvārim, un kas balstījās uz kravas automobiļu cenu noteikšanu un bruto cenu palielināšanu visā Eiropas telpā, kā arī uz grafiku un ietekmi, kādi ir izmaksām par jaunu izmešu tehnoloģiju, ko prasa “Euro 3” līdz “Euro 6” standartiem, ieviešanu. Lēmuma adresāti ir *DAF* un tā grupas uzņēmumi.

b) Ir izpildītas visas nepieciešamās prasības, lai saprātīgi izvērtētu iecerēto prasību par zaudējumu atlīdzību iespējamību:

- karteļa pastāvēšana,

- zaudējumu radīšana,
- cēloņsakarība starp prettiesisko rīcību un zaudējumiem,
- cietušās personas statuss tam, kas vēlas celt prasību.
- grupas *GRUPO DAF* sabiedrību, pret kurām celta prasība, vainojamība par zaudējumus radošo darbību.

c) Lai garantētu tiesības uz pilnu kompensāciju, ir jākvantificē zaudējumi un kaitējums, ko var klasificēt trīs lielās grupās:

- tie, kas izriet no uzcenojuma,
- tie, kas izriet no lielāka patēriņa,
- tie, kas saistīti ar procentiem.

d) Ievērojot ietekmi uz visu Eiropas tirgu, ir neiespējami piemērot salīdzināšanas metodes ar datiem no citiem tirgiem vai tādām pašām vai līdzīgām tirgus nozarēm tajā pašā ģeogrāfiskajā apgabalā (ir skarta visa Eiropas telpa, jo ir iesaistīti gandrīz visi ražotāji), vai no tā pašā tirgus citos ģeogrāfiskajos apgabalos (jo ir dažādas tehniskās un regulatīvās prasības un tās nebūtu pietiekami viendabīgas salīdzināšanai), tāpēc vienīgais veids, kā izmeklēt cenu mākslīgo palielināšanu kartēļa dēļ, ir rekomendēto cenu diahroniskais salīdzinājums *before-during-after cartel period* [pirms kartēļa perioda, tā laikā un pēc tā].

e) Lai varētu noteikt arī pilnīgu ietekmi uz galalietotāju, ir skaidri un precīzi jādefinē bruto cenas un neto cenas konkrētā nozīme, – šā raksta nolūkā pieņemsim, ka bruto cena ir transfertcena (vai “no rūpnīcas” (*ex works, EXW*) dažos komerciālajos lietojumos), par kādu prece tiek nosūtīta organizācijai, kura sāk tirdzniecību. Kas attiecas uz neto cenu, ar to tiks saprasta cena, ko klients galā samaksājis par transportlīdzekļa iegādi. Turklāt būs nepieciešams zināt ražošanas izmaksas, jo vienošanās var būt paredzētas bruto maržas, kas ir daudz lielākas, nekā vienošanās par bruto cenu noteikšanu ietvaros radītās.

f) Viss iepriekš minētais uzsvēr nepieciešamību atbildētājam pusei iesniegt dokumentus, kas tai tiek prasīti prasības pieteikuma *petitum* daļā.

2019. gada 7. oktobrī notika tiesas sēde, kurā tika uzklauti atbildētāji, attiecībā pret kuriem ir iesniegts piekļuves pieteikums. **[oriģ. 5. lpp.]**
- Iepriekš minētajā tiesas sēdē atbildētāja puse iebilda pret pieteikumu, īsumā pamatojoties uz šādiem argumentiem – dažu prasītāju prasītāja statusa neesamība, tiesas teritoriālās jurisdikcijas neesamība, dažu atbildētāju atbildētāja statusa neesamība, jo tie nav minēti kā pārkāpēji Eiropas Komisijas lēmumā, šaubas par par uzcenojuma vai pārmērīga patēriņa pastāvēšanu, pieteikuma samērīguma

neesamība un nepieciešamība veikt konfidencialitātes pasākumus, noslēgumā uzsverot, ka dažiem dokumentiem ir nepieciešama *ad hoc* sagatavošana.

Prejudiciālā jautājuma izskatīšanas kārtība

- 6 Saskaņā ar Konstitutīvā likuma par tiesu varu (*LOPJ*) 4.*bis* pantu ar 2019. gada 11. novembra lēmumu pusēm tika noteikts parastais 10 dienu termiņš, kurā tās varēja izklāstīt savus argumentus par prejudiciālā jautājuma par interpretāciju uzdošanu Tiesai atbilstoši LESD 267. pantam.
- 7 Prasītāja puse iesniedza procesuālo rakstu saistībā ar prejudiciālo jautājumu 2019. gada 2. decembrī, iebilstot pret tā uzdošanu. Tā uzskata, ka pierādījumu izprasīšana, uz ko atsaucas Direktīva un Spānijas *LEC* 283.*bis* pants, ir jāinterpretē plaši, un tādējādi “pierādījumu izprasīšana” nevar sastāvēt no nekritiskas informācijas nodošanas, liekot cietušajai pusei meklēt un atlasīt datus, kuri katrā ziņā un neizbēgami ir apstrādāti un [ir] tūlītēji pieejami pārskatīšanai, un tā prasa, lai agrāk pastāvējusi informācija, kas ir pārskatījama rīcībā, tiktu sniegta sakārtotā un saprotamā veidā.
- 8 Atbildētāja puse iesniedza procesuālo rakstu 2019. gada 3. decembrī, un tajā, neiebilstot pret prejudiciālā jautājuma uzdošanu, tā [īsumā izklāsta] daudzās atsauces, kas ļautu Eiropas Savienības Tiesai interpretēt Direktīvas 5. pantu tādējādi, ka tajā aplūkoti pierādījumu izprasīšanas pieprasījumi nevar attiekties uz agrāk nepastāvošiem pierādījumiem un ka attiecīgi nevar saskaņā ar to pieprasīt sagatavot pierādījumus, un jāņem vērā, ka saskaņā ar nepieciešamības, samērīguma un mazāka sloga principiem tas varētu nozīmēt pārmērīgu slogu atbildētājam, kas pārsniedz to, ko var nozīmēt vienkārša dokumentu iesniegšana.

MOTĪVU DAĻA

Juridiskā strīda vispārējs apskats no Eiropas Savienības tiesību viedokļa

- 9 Šā prejudiciālā jautājuma mērķis ir saprast tvērumu un ierobežojumus, kas tā dēvētajā Zaudējumu atlīdzināšanas direktīvā ir paredzēti pierādījumu izprasīšanas sistēmai, ko regulē 5. līdz 8. pants, jo minētā sistēma, kas attīstīta Spānijas valsts tiesiskajā regulējumā – Spānijas Civilprocesa likuma (*LEC*) 283.*bis* pantā, kas ir procesuāla rakstura –, kalpos kā tagadnes un nākotnes kanāls ne tikai pieteikumam [orig. 6. lpp.], par ko ir šī tiesvedība, bet arī turpmākajām tiesvedībām, kas ietvertas konkurences tiesību privātās piemērošanas satvarā.

Piemērojamās tiesību normas

- 10 Eiropas Savienības tiesiskais regulējums, par ko ir jautājums, koncentrējas Eiropas Parlamenta un Padomes 2014. gada 26. novembra Direktīvas 2014/104/ES par atsevišķiem noteikumiem, kuri valstu tiesībās

reglamentē zaudējumu atlīdzināšanas prasības par dalībvalstu un Eiropas Savienības konkurences tiesību pārkāpumiem, 5. panta 1. punktā, kura formulējums ir šāds:

1. Dalībvalstis nodrošina, ka procedūrā, kas saistīta ar zaudējumu atlīdzināšanas prasību Savienībā, pēc prasītāja lūguma, kurš iesniedzis argumentētu pamatojumu ar pamatoti pieejamiem faktiem un pierādījumiem, kas ir pietiekami, lai pamatotu tā zaudējumu atlīdzināšanas prasījuma ticamību, valstu tiesas var atbildētājam vai trešai personai izprasīt būtiskos pierādījumus, kuri ir to rīcībā, ievērojot šajā nodaļā paredzētos nosacījumus. Dalībvalstis nodrošina, ka valstu tiesas pēc atbildētāja pieprasījuma var izprasīt būtiskos pierādījumus arī no prasītāja vai trešās personas.

- 11 Kā atgādināts Direktīvas 4. apsvērumā, Savienības tiesību aktos nostiprinātās tiesības uz atlīdzinājumu par kaitējumu, ko rada Savienības un valsts konkurences tiesību aktu pārkāpumi, prasa, lai ikvienai dalībvalstij būtu procesuālie noteikumi, kuri nodrošina šo tiesību efektīvu īstenošanu. Nepieciešamība pēc efektīviem procesuālajiem tiesību aizsardzības līdzekļiem izriet arī no tiesībām uz efektīvu tiesisko aizsardzību, kā noteikts Līguma par Eiropas Savienību (LES) 19. panta 1. punkta otrajā daļā un Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. panta pirmajā daļā.
- 12 Spānijas Civilprocesa likuma (LEC) 283.bis panta a) punkta 1. apakšpunkts, kas pievienots ar Karaļa 2017. gada 26. maija Dekrētlikumu 9/2017 (2017. gada 27. maija BOE) un kas piemērojams šai lietai saskaņā ar Otrā pārejas noteikuma 2. punktu, tādā pašā formulējumā, kāds ir Direktīvas 5. panta 1. punktam, paredz, ka *“Pēc prasītāja pieteikuma, kurš iesniedzis argumentētu pamatojumu ar saprātīgi pieejamiem faktiem un pierādījumiem, kas ir pietiekami, lai pamatotu tā zaudējumu atlīdzināšanas prasījuma ticamību, kas izriet no Savienības konkurences tiesību pārkāpuma, tiesa var atbildētājam vai trešai personai izprasīt būtiskos pierādījumus, kuri ir to rīcībā, ievērojot šajā iedaļā paredzētos nosacījumus. Tiesa pēc atbildētāja pieprasījuma var izprasīt atbilstošos pierādījumus arī no prasītāja vai trešās personas”*.
- 13 Minētais Karaļa Dekrētlikums 9/2017 nav skaidri atkāpies no LEC 328. panta, kurā ir norādīts, ka: *“1. Ikviena puse var izprasīt no pārējām pusēm dokumentus, kas nav tās rīcībā un kas attiecas uz tiesvedības priekšmetu vai pierādījumu efektivitāti. 2. Izprasīšanas pieteikumam ir jāpievieno [oriģ. 7. lpp.] dokumenta vienkārša kopija un, ja tā nepastāv vai nav pieejama, ir pēc iespējas precīzāk jānorāda tā saturs.”* Tas arī nav konkrēti atkāpies no LEC 330. panta, saskaņā ar kuru *“1. Neskarot šā likuma noteikumus pirmstiesas procesa jomā, no strīdā neiesaistītām trešām personām to īpašumā esošie dokumenti pēc vienas puses pieprasījuma tiks izprasīti tikai tad, ja tiesa uzskata, ka iepazīšanās ar tiem ir būtiska sprieduma taisīšanas nolūkā.”*

Šīs tiesas šaubas par interpretāciju

- 14 Regulējumā, ko gan Direktīva, gan *LEC* paredz attiecībā uz būtisko pierādījumu izprasīšanu, konkrēti norādīts, ka tiesa pēc kādas puses pieprasījuma var no atbildētāja, prasītāja vai trešās personas “izprasīt būtiskos pierādījumus, kuri ir to rīcībā”.
- 15 “Pierādījumi”, kas definēti Direktīvas [2.] panta 13. punktā, ir “*visi pierādīšanas līdzekļu veidi, kādi ir pieļaujami valsts tiesā, kurā celta prasība, jo īpaši dokumenti un visi citi priekšmeti, kas satur informāciju, neatkarīgi no attiecīgā datu nesēja veida*”.
- 16 Ja mēs koncentrējamies uz dokumentārajiem pierādījumiem, kas ir bijis izprasīšanas priekšmets šajā tiesvedībā, šajā lietā iesniegtais pieteikums par piekļuvi pierādījumu avotiem attiecas uz dokumentiem, kuri – kā tie pieprasīti – varētu nebūt pastāvējuši agrāk, bet varētu prasīt izstrādes darbu (apkopošana un klasificēšana atbilstoši pieteicēja prasītajiem parametriem) tai pusei, kurai adresēts pieteikums, kas ir daudz vairāk nekā vienkārša jau esošu dokumentu meklēšana un atlase vai vienkārša visu datu nodošana pieteicējas puses rīcībā, ievērojot nepieciešamās konfidencialitātes garantijas. Šis darbs nozīmētu nepieciešamību jaunā dokumentā - digitālajā vai citā nesējā – iekļaut informāciju, zināšanas vai datus, kas ir tās puses rīcībā, kurai adresēts informācijas pieprasījums.
- 17 Prasība, ka izprasāmajam dokumentam ir jāpastāv jau iepriekš, šķiet izrietam no Direktīvas 2014/104 5. panta 1. punktā un 14. apsvērumā ietvertajām norādēm – proti, kad runa ir par pierādījumu, kas ir otras puses vai trešās personas rīcībā vai īpašumā, – būšana īpašumā uzsver ideju par dokumenta iepriekšēju pastāvēšanu, un nevis, ka runa ir par dokumentu, kas būtu radīts *ex novo*. Tāpat arī šī iepriekšējas pastāvēšanas ideja šķiet izrietam no 5. panta 2. punktā atzītā un 16. apsvērumā attīstītā konkrētības principa, proti, ka “*ja pierādījumu izprasīšanas lūguma mērķis ir iegūt kādu pierādījumu kategoriju, minētā kategorija būtu identificējama pēc tādām to veidojošo elementu kopīgajām iezīmēm kā to dokumentu raksturs, priekšmets vai saturs, kuru izprasīšana tiek lūgta, laiks, kurā tie bijuši sastādīti*”.
- 18 Visbeidzot, *ex novo* radītu dokumentu izslēgšanu var izsecināt arī no fakta, ka Direktīva atsaucas uz pierādījumu – šajā gadījumā dokumentāru – izprasīšanu vai piekļuvi tiem, bet ne uz otras puses vai trešās personas rīcībā esošas informācijas, zināšanu vai datu izprasīšanu vai piekļuvi tiem. Informācijai, [orig. 8. lpp.] zināšanām vai datiem, lai tos varētu iesniegt tiesvedībā, ir jābūt sagatavotiem pierādījumu – parasti dokumentāru – veidā. Iespēja izveidot datu “istabas”, kurām var piekļūt pieteicējs un kas parasti ir virtuālas, informācijas lielā apjoma dēļ, ar nepieciešamajiem pasākumiem datu un informācijas konfidencialitātes saglabāšanai, izriet no Direktīvas 5. pantā un *LEC* 283.bis pantā minētajiem regulatīvajiem principiem. Ar šīm datu “istabām” pieteicējam ir pieeja visiem atbildētājas puses datiem (jau esošiem dokumentiem), bez nepieciešamības šai

atbildētājai pusei veikt apkopošanas un klasificēšanas darbu jauna dokumenta izveidei.

- 19 No otras, puses, pastāv argumenti, kas var liecināt par labu plašākai interpretācijai, saskaņā ar kuru izprasīšana vai piekļuve var ietvert arī iespēju radīt dokumentus *ex novo* ar otras puses vai trešās personas rīcībā esošiem datiem, informāciju vai zināšanām.
- 20 Vispārīgi ierobežojums pierādījumu izprasīšanas sistēmā var apdraudēt tiesības uz pilnīgu atlīdzību un efektivitātes principu. Turklāt Direktīvā ietvertie noteikumi izprasīšanas izdevumu un izmaksu jomā kā samērīguma principa elements, lai atļautu izprasīšanu, var liecināt, ka pieteikuma saņēmējai pusei ir jāveic darbs, kas rada izmaksas un kas var būt vairāk nekā tikai jau pastāvošu dokumentu meklēšana un iesniegšana, un ietvert jau esošu datu, zināšanu un informācijas klasificēšanas un apkopošanas darbu, un tādējādi pildīt uzdevumus jauna dokumenta izveidei.
- 21 Sniedzamā atbilde uz uzdodamo prejudiciālo jautājumu ir izšķiroša šajā lietā, ņemot vērā, ka pieteikums atbildētājai pusei par piekļuvi pierādījumu avotiem (dokumentu izprasīšana) var nozīmēt, ka atbildētājai pusei ir ne tikai jāiesniedz prasītājai pusei jau esoši dokumenti, bet arī no tās rīcībā esošiem datiem un informācijas *ex novo* radīti dokumenti.
- 22 Neatkarīgi no fakta, ka jebkurš piekļuves pieprasījums pierādījumu avotiem ir jāatrisina saskaņā ar samērīguma principu, kā izklāstīts Direktīvas 5. pantā un *LEC 283.bis* pantā, uz prejudiciālo jautājumu sniedzamā atbilde arī ir nozīmīga, jo var piedāvāt mērauklu saistībā ar minētā samērīguma tvērumu gadījumā, ja ES Tiesa noslieksies par labu plašai 5. panta interpretācijai.
- 23 Ievērojot izklāstīto juridisko apsvērumu kopumu, Tiesai tiek uzdots prejudiciālais jautājums, iekļauts šā nolēmuma rezolūtvajā daļā. **[oriģ. 9. lpp.]**

REZOLUTĪVĀ DAĻA

Pirmais. — Apturēt tiesvedību līdz prejudiciāla nolēmuma saņemšanai[.]

Otrais. — Uzdot Eiropas Savienības Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

1) Vai Eiropas Parlamenta un Padomes 2014. gada 26. novembra Direktīvas 2014/104/ES par atsevišķiem noteikumiem, kuri valstu tiesībās reglamentē zaudējumu atlīdzināšanas prasības par dalībvalstu un Eiropas Savienības konkurences tiesību pārkāpumiem, 5. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka būtisko pierādījumu izprasīšana attiecas tikai uz atbildētājas puses vai kādas trešās personas rīcībā esošajiem jau pastāvošiem dokumentiem, vai, gluži pretēji, 5. panta 1. punkts ietver arī iespēju izprasīt dokumentus, kuri pusei, kurai adresēts informācijas pieprasījums, ir jārada *ex novo*, apkopojot vai klasificējot tās rīcībā esošu informāciju, zināšanas vai datus?

[..]

[..] [Tiesas adrese, noslēguma procesuālās formulas un tiesneša paraksts]

[..]

[..] [orig. 10. lpp.] [..] [formulas par datu aizsardzību] [orig. 11. lpp.]

DARBBA VERSIJA